

שבעת ימים פרק ראשון יומא

יג.

עין משפט
גר מצוה

ט א ב ג ד ה ו ז ח ט י
יא יב יג יד טו טז

ה' פ"ב
 ס' פ"ג
 ח' פ"ד
 ט' פ"ה
 י' פ"ו
 י"א פ"ז
 י"ב פ"ח
 י"ג פ"ט
 י"ד פ"י
 ט"ו פ"יא
 ט"ז פ"יג
 ט"ח פ"יד
 ט"ט פ"טו
 כ' פ"טז
 כ"א פ"יז
 כ"ב פ"יח
 כ"ג פ"יט
 כ"ד פ"כ
 כ"ה פ"כ"א
 כ"ו פ"כ"ב
 כ"ז פ"כ"ג
 כ"ח פ"כ"ד
 כ"ט פ"כ"ה
 ל' פ"כ"ו
 ל"א פ"כ"ז
 ל"ב פ"כ"ח
 ל"ג פ"כ"ט
 ל"ד פ"ל
 ל"ה פ"ל"א
 ל"ו פ"ל"ב
 ל"ז פ"ל"ג
 ל"ח פ"ל"ד
 ל"ט פ"ל"ה

תורה אור השלם

1. והקריב ארזן את פד
 והקטאת אשר לו וכפר
 כפרו וכפרו ביה
 יקרא טו ו

הנהגות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה על מנת
 שממנו וכו' מלמד אמת
 שאם תלמדן כן: (ג) ר"ה
 ע"מ שלא תמות דברי ו' וכפר
 ל"ל קודם ד"ה ע"מ
 שמתוך:

רבינו הנאל

אמר רב הירובא בר יוסי
 ומדור ר' יוסי שאם עבר
 ועבר עבודתו כשרה אבד
 רב הירובא בר יוסי ומדור
 ר' יוסי שאם פת רבש
 שני חורו לעבודתו. ר' יוסי
 יהודה אומר אף אשה
 אחת מתקנין לו בר'
 והא רבנן בני תיבוי
 לשמא ומתקנין לו בתן
 אחר תחורו. ורזי טובא
 שכיבא מיחא אשמו לא
 שכיבא. תתאוב אורי
 מילתא דלא שכיבא. וה
 רמי טי ל' התקנתא בירא
 [הא] לא קאמא מה העינ'
 רשקלו וטרו בהא ארקמה
 רמקדיה לה ובניס' לה

תוס' ישנים (המשך)

דפרין מתן הכי זה גיטן
 עשה אמת קודם מיתתו
 אפסידה לאלט בתרומה מד
 על היא דרין למיתת
 הכי הו' זה אפסידה בתרומה
 בחוקק שאחז קיימא ע"מ
 אחי ר' יוסי דלא חייש
 למיתת וה' ר' יהודה
 דחייש למיתת כחא אמת
 לשמא מת' לה חיישין שמת
 ימות מתי' אלי אכל אבי
 דלא מפליג בין שמת אבי
 לשמא ימות משנת דלא
 חייש לשמא ימות אפילו
 לתמן תרומה כי לומר דמכל
 מקום לא חייש אכל לשמא
 מת לתמן תרומה אכל לשמא
 ימות לתמן תרומה מיחא
 חייש אי' נמי אחי לי'ת
 ליה טעם דאין זקה אלא
 אית ליה י' זקה דכורה
 כ"ד משקלה ג' אחין
 וית' ליה לל' דטעול טעם
 יבמין: לל' מיתת דמתני נמי
 חיישין. וי'ת' הא אמרין
 בפרק ד' אחין אי' הכי
 המשנה נמי ומשני למיתת
 דחד חיישין דמיתת דמתי
 לא חיישין ל' דכוס אחד
 כיון כי ש'ט' לחוש למיתת
 דחדו' זה לחוש למיתת
 דמתני דהא איה לא שכיבא
 אלא לתמן תרומה שכיבא
 ע"מ מיתת דחדו' שכיבא
 דמתני אי' נמי טעמא
 דלאמרין בטובי פסק
 היין (ד' ד). דמעלה עשו כפרה ויש לחוש ויזכרו כפרת הוסי (ב' ד'). מין על היא דמתי' אלא ומוסי
 אפיק' את ר"מ הא כי רבי יהודה דלא חייש טעם דר' יהודה דכח' משנת' אכל למתקנה דהת' לא לירמא בו
 לעש' דחייק' ולעש' דמעלה עשו כפרה (ב' מדרו) למאי' דעני' למית' כפרת הוסי דטעם דרבי יהודה שמו' דמעלה
 חייג' כדנבלת' לא חייש איכא של' מתלווקת' דבני דרבי יהודה חייש דוקא כפרה ור"מ אפילו כנבלת' חייש ורבנן
 דהת' אפ"י עגלמ' לא חייש: דעבדיבן ליה נזר' כ"ש דחזו ט"פ. וי'ת' מתי' היא דקאמר לעיל כיון דמתי' בשמ' חיישין
 דחיישין לעומתה' משום דשכיבא מתי' קיימא' הא הא אומר דמתקנין לו כן משום דלמח' ע"מ ועל די' הכי הא

הלכה בר' יוסי. מיתת הילכתא למשוח דכ"ה פ"ק בנזמים
 פ"ק ב"ש (דף מה). ובפרק ד' מיתות (פסדקין דף ג' א:)
 ויש לומר דאיכא נפקא מינה אפילו בזמן הזה לפרעם הממונה על
 הציבור ועבר מהמת אונס שכשיעבור האונס חוזר לשמור וגם טוהגין
 כבוד צנתי כי הוהא מעשה דר"ג
 ורזב"ש (ע"ו) והיא דכפ' קמה דמענית
 (דף ד'): לפסקי כ"ג דלמח' זו'
 במרשטון שאלין השמים ומיין לה'
 זומן עתה המתקדש קיים י"ל דנפקא
 מינה אפילו בזמן הזה לבני (ובגל דלית)
 להו פירי דבכר' כדאימא' הת' וה'
 דלמח' דפסקה' פ' אלו דברים (ד' טו)
 גבי פסק כלל אמר ר"ע כל מלאכה
 שאי אפשר לעשות מע"ש דוחה אמ'
 השבת ופסקי כגמרא (דף מט:). הלכה
 כר"ע יש לומר דנפקא מינה לענין
 מילה ואע"ג דגבי מילה נמי פסקי
 רב יהודה הכי דפסק ר"א דמילה
 (שנת דף קלג). מ"מ פסקי הכי בתמי
 דוכתי ללזומי פסקא דמילה וקשה
 (דכס"פ התלמ' (ממוח' ד' ג.ג). פסקי
 ו"כר"ש ואלכא יוסי בן דוסתאי גבי
 דנתיבי כ"ג) ו"ל דאין הש"ס תוס' א'
 בקשי' הילכתא למשוח אלא רב
 יוסף מקשה אהו' דפסק ד' מיתות
 (פסדקין טו) ובפרק בית שמאי (א' א'ל'
 הש"ס איתו שוס' כי היכי דמהדר ליה'
 לרב יוסף פסקי בית שמאי' אלא
 מעשה (א' כ"ו) שמט' דקדשי' לא נתימי
 וכי' חייס כהן וז"ל מין' דלא פ"ק
 הכי אלא היכא דאיכא תרמי הילכתא
 למשוח ועבדתי כהן היא דפסק
 ב"ש דלחיי' צפירול ובפרק ד' מיתות
 דל' כהן ושמיה' וכוין דאיכא
 תרמי מילתא דלא שכיבא היא ולא
 הוי ליה למיפק הילכתא כגמרא דלא
 שכיבא ע"ל: דמגרש' לה ע"י
 הנא. המתקן היה דעמי המרין
 דמסקינן דלמח' אמר לה הכי זה
 גיטין על מנת שלא תמות חברתיך
 ולמח' אמר לה הכי זה גיטין על
 מנת שאכנס בה ליה נבנסת אלא

גילון הש"ס

גם הלכה ב"ח. עין
 השו"ת פנים מלכות ח"כ
 סי' ר"ה שם היר"ל
 כ"ה ע"ב. מש"כ למתן
 פ"ג א"ב חל' עבדים:

מוסף רש"י

אין זה ברייתא. דהא כל
 יומי שפיר' זו שמתמטי
 לא מנחת מלשבת י"ן
 ומלאי ה' חלי ויולין לשבת
 י"ן וז' כנבלה ויבויין
 וכו' אלא מפרין אלא
 המות דעד י"ב מלא
 כרייתו כ' ג' וי' ע"כ. הרי
 זה ברייתא. מתי הא'
 מקיים המלאי (טו).

תוס' ישנים

הלכה בר' יוסי. אין
 להקשות כן אלא הלכה
 למשוח כי היכי דפרין
 מוכסי פ"ק ב"ש (דף
 מה). בני פסול ובסנדקין
 (דף טז) נבי שריפ' בת
 קור' דה' הנה אפיק' את
 און' הנה כהן אלמ' ע"מ
 וקמן הנה טעם על העיני'
 כדור' כי הוהא מעשה דרבי
 יר'א בן שריה ככנסת
 (דף מה). וכן בקדושתן (דף
 עב): בני ממוסי ומעסי
 שמת' ל' יוסי ויפקא
 מינה למתמיה שנתמטי
 טעמיה כי אין לחוש כל
 י"ן כי ימות וימניו וכן
 ג"מ' אלו דברים ופסחים
 (דף טו). דקאמר ר' שקלא
 גבי הוהא שנית ל' מלאכה
 שאפשר לעשותה מערב'
 שבת ו' דתשעה ע"מ
 כשי' מתקנין ליה לחי' דמי'
 כרת' על דהו' שבת אכל'
 למנוח על היא דמנחות
 כפרת' התלמ' (דף ג' א:)
 דקאמר הת' אי' חזק
 הלכה כאלה יוסי בן דוסתאי
 דאמר מפיר' לה שני
 קמי' והאמר רבי יוחנן
 הלכה כהמש' משה' מתן
 משה' תמלי' אי' נמי
 דתנא עילא' בה' בזמן הזה
 ופסק רבי אבהו' אלא לומר
 נהגין דברי' אלא יוסי בן
 דוסתאי והתלמוד הקשה שר'
 יוחנן ועל לומר דבריו
 אכלת' דתה' משנה' אי'
 נמי כ' יוסף אף דמסק'
 דלא ולא שאר אמוראי'
 הריב' ח"ה' אמת כש'
 רבינו יוחנן חיי' עמי' כש'
 דלמי' לומר משיך הלכה
 למשוח אלא איכא

אלא דאמר

זה הרי זה גיטין ע"י
 מיתת חברתיך ופרין ודילמא
 כגמרא דעבודה לה שני בתי
 דאמר לה נמי על מנת שמת
 חברתיך כדילמא כגמרא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

"הלכה בר' יוסי ומדור ר' יוסי
 שאם עבר ועבר עבודתו
 כשרה אבד רב יהודה אומר
 ר' יוסי ומדור ר' יוסי שאם
 מת ראונו שחוזר לעבודתו
 פשיטא מהו דתימא
 הויה ליה צרה מחיים
 קמ"ל: ר' יהודה אומר
 אף אשה אחרת מתקנין
 לו: ורבנן נמי הא
 חיישי לשמא אמרי לך
 רבנן טומאה שכיבא
 מיתתה ל' לא שכיבא: אמרו
 לו א"כ אין לדבר
 סוף: שפיר קא אמרי ליה
 לרבי יהודה ורבי
 יהודה אומר לך למיתה
 דחדא חיישין למיתה
 דחרתי ליה חיישין ורבנן
 אי איכא למיחש
 אפילו למיתה דתרין
 חיישין ורבנן נימרו
 אינהו לנפשיהו אמרי לך
 רבנן כ"ג ורזו הוא
 אי ורזו הוא למה מתקנין
 כהן אחר כיון
 דעבדינן ליה צרה כל שכר
 דמודרו מפי ומי
 כני ליה בתקנתא ביתו
 אמר רחמנא והך לאו
 ביתו היא דמקדש לה
 והא כמה דלא כנים
 לה לאו ביתו היא דכנים
 לה א"כ הוה ליה
 שני בתים וירחמנא אמר
 יוכפר בעדו וכעד
 ביתו ולא בעד שני בתים'
 הדר' מגרש' לה
 אי מגרש' לה הדרא קושין
 לדוכתא לא
 צריכא דמגרש' לה על תנאי
 דאמר לה הרי זה גיטין על
 מנת [שתמותי]
 ודילמא לא מיתתא והוה
 ליה שני בתים אלא דאמר
 לה הרי זה גיטין על מנת
 שלא תמותי או לא מיתת
 מיגרשא ליה ואי מיתת
 הא קיימא הך ודילמא היא
 לא מיתת והוה ליה גיטא
 ודלא מיתת וקם ליה בלא
 בית אלא קיימא היא ודילמא
 לא מיתת הך ודילמא היא
 לא מיתת (אחת מכם)
 מיתתה היא קיימא הך
 מיתתה הך היא גוונא
 נמי הוי גיטא ויהאמר
 רבא יהי זה גיטין על מנת
 שלא תשתי יו' כל ימי חיי
 ותיכי אין זה ברייתא
 כל ימי חיי פלוני הרי זה
 גיטין הרי זה ברייתא
 אלא דאמר לה הרי זה גיטין
 על מנת שלא תמות
 חברתיך אי לא מיתת
 מיגרשא ואי מיתת
 הא קיימא היא ודילמא
 היא מיתתה חברתה
 בפלגא דעבודה ואיגלי
 מלתא למפרע

שבעל הש"ס לא מסיק
 למלמיה של המתוך והולך
 ומדקדק בפירוש דמלמיה
 דאמר לה על מנת שתמותי
 ודילמא לא מיתה והו' לכו
 שני בתי' אלא דלמח' לה על
 מנת שלא תמות וכו' אהא
 נמי איכא למיפק וכו'
 דל' אהמ' דכנסת' מ' דל"ת
 אלא דאמר ובשעירא
 דקשה גרם אלא למח' אמר
 לה הכי שמיך ע"מ שאכנס
 לבי' כנסת' ולפי שהמקשה
 עצמא מסיק כן ואין
 דעמי' בקשה על אותו
 מירקן גרסינן למח' ול"ג
 דלמח' בדל"ת:

על מנת שתמותי. הוה
 מני' למיפקר' א"כ אמאי
 מגרש' לה י"ל איכא למימר
 על מנת שתמותי וכו' וי"ל
 איכא למיפקר' דלא ליהו
 ע"ד ההו' שעמח' שני בתי'.

ע"ל מנת שתמות אחת
 מכם. הוה מני' למיפקר'
 ודילמא ממה' לה חד' מתיבוי
 והוה ליה גיטא וקם ליה בלא
 בית אלא קיימא היא ודילמא
 לא מיתת הך ודילמא היא
 לא מיתת (אחת מכם)
 מיתתה היא קיימא הך
 מיתתה הך היא גוונא
 נמי הוי גיטא ויהאמר
 רבא יהי זה גיטין על מנת
 שלא תשתי יו' כל ימי חיי
 ותיכי אין זה ברייתא
 כל ימי חיי פלוני הרי זה
 גיטין הרי זה ברייתא
 אלא דאמר לה הרי זה גיטין
 על מנת שלא תמות
 חברתיך אי לא מיתת
 מיגרשא ואי מיתת
 הא קיימא היא ודילמא
 היא מיתתה חברתה
 בפלגא דעבודה ואיגלי
 מלתא למפרע

על מנת שתמותי. הוה
 מני' למיפקר' א"כ אמאי
 מגרש' לה י"ל איכא למימר
 על מנת שתמותי וכו' וי"ל
 איכא למיפקר' דלא ליהו
 ע"ד ההו' שעמח' שני בתי'.

ע"ל מנת שתמות אחת
 מכם. הוה מני' למיפקר'
 ודילמא ממה' לה חד' מתיבוי
 והוה ליה גיטא וקם ליה בלא
 בית אלא קיימא היא ודילמא
 לא מיתת הך ודילמא היא
 לא מיתת (אחת מכם)
 מיתתה היא קיימא הך
 מיתתה הך היא גוונא
 נמי הוי גיטא ויהאמר
 רבא יהי זה גיטין על מנת
 שלא תשתי יו' כל ימי חיי
 ותיכי אין זה ברייתא
 כל ימי חיי פלוני הרי זה
 גיטין הרי זה ברייתא
 אלא דאמר לה הרי זה גיטין
 על מנת שלא תמות
 חברתיך אי לא מיתת
 מיגרשא ואי מיתת
 הא קיימא היא ודילמא
 היא מיתתה חברתה
 בפלגא דעבודה ואיגלי
 מלתא למפרע

על מנת שתמותי. הוה
 מני' למיפקר' א"כ אמאי
 מגרש' לה י"ל איכא למימר
 על מנת שתמותי וכו' וי"ל
 איכא למיפקר' דלא ליהו
 ע"ד ההו' שעמח' שני בתי'.

ע"ל מנת שתמות אחת
 מכם. הוה מני' למיפקר'
 ודילמא ממה' לה חד' מתיבוי
 והוה ליה גיטא וקם ליה בלא
 בית אלא קיימא היא ודילמא
 לא מיתת הך ודילמא היא
 לא מיתת (אחת מכם)
 מיתתה היא קיימא הך
 מיתתה הך היא גוונא
 נמי הוי גיטא ויהאמר
 רבא יהי זה גיטין על מנת
 שלא תשתי יו' כל ימי חיי
 ותיכי אין זה ברייתא
 כל ימי חיי פלוני הרי זה
 גיטין הרי זה ברייתא
 אלא דאמר לה הרי זה גיטין
 על מנת שלא תמות
 חברתיך אי לא מיתת
 מיגרשא ואי מיתת
 הא קיימא היא ודילמא
 היא מיתתה חברתה
 בפלגא דעבודה ואיגלי
 מלתא למפרע

על מנת שתמותי. הוה
 מני' למיפקר' א"כ אמאי
 מגרש' לה י"ל איכא למימר
 על מנת שתמותי וכו' וי"ל
 איכא למיפקר' דלא ליהו
 ע"ד ההו' שעמח' שני בתי'.

ע"ל מנת שתמות אחת
 מכם. הוה מני' למיפקר'
 ודילמא ממה' לה חד' מתיבוי
 והוה ליה גיטא וקם ליה בלא
 בית אלא קיימא היא ודילמא
 לא מיתת הך ודילמא היא
 לא מיתת (אחת מכם)
 מיתתה היא קיימא הך
 מיתתה הך היא גוונא
 נמי הוי גיטא ויהאמר
 רבא יהי זה גיטין על מנת
 שלא תשתי יו' כל ימי חיי
 ותיכי אין זה ברייתא
 כל ימי חיי פלוני הרי זה
 גיטין הרי זה ברייתא
 אלא דאמר לה הרי זה גיטין
 על מנת שלא תמות
 חברתיך אי לא מיתת
 מיגרשא ואי מיתת
 הא קיימא היא ודילמא
 היא מיתתה חברתה
 בפלגא דעבודה ואיגלי
 מלתא למפרע

על מנת שתמותי. הוה
 מני' למיפקר' א"כ אמאי
 מגרש' לה י"ל איכא למימר
 על מנת שתמותי וכו' וי"ל
 איכא למיפקר' דלא ליהו
 ע"ד ההו' שעמח' שני בתי'.

ע"ל מנת שתמות אחת
 מכם. הוה מני' למיפקר'
 ודילמא ממה' לה חד' מתיבוי
 והוה ליה גיטא וקם ליה בלא
 בית אלא קיימא היא ודילמא
 לא מיתת הך ודילמא היא
 לא מיתת (אחת מכם)
 מיתתה היא קיימא הך
 מיתתה הך היא גוונא
 נמי הוי גיטא ויהאמר
 רבא יהי זה גיטין על מנת
 שלא תשתי יו' כל ימי חיי
 ותיכי אין זה ברייתא
 כל ימי חיי פלוני הרי זה
 גיטין הרי זה ברייתא
 אלא דאמר לה הרי זה גיטין
 על מנת שלא תמות
 חברתיך אי לא מיתת
 מיגרשא ואי מיתת
 הא קיימא היא ודילמא
 היא מיתתה חברתה
 בפלגא דעבודה ואיגלי
 מלתא למפרע

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא

כיון דאמר כי איכא למיחש
 חיישין נמי לטומאה דמתי ואין
 לדכר טוף:
 ורז' דוסא. ושומר מן הטומאה
 אכל מיתתה אין מסורה
 בדינו: כשפסקה.
 בהאמנה: הדרא קושין.
 דשמח' תמות: על מנת
 שפסוסי. ביה' ולא